

PRZEDMIOTOWY SYSTEM OCENIANIA Z PLASTYKI
II ETAP EDUKACYJNY
WARUNKI OBIEKTYWNEJ OCENY Z PRZEDMIOTU PLASTYKA
Szkoła Podstawowa w Pęperzynie

Ocena jest wynikiem obserwacji ucznia w trakcie pracy, rozmowy z uczniem, jego postawy i zaangażowania w pracę, wysiłku wkładanego w wykonanie zadań, pilności, aktywności na lekcjach, pomysłowości, oryginalności rozwiązań, ostatecznego rezultatu pracy, stopnia opanowania wiedzy plastycznej. Ocena nie dyskryminuje ucznia pozbawionego zdolności plastycznych, a wobec ucznia z pewnymi deficytami rozwojowymi stosuje się obniżone wymagania. Uzyskany stopień z przedmiotu jest zachętą do rozwijania własnej twórczości lub zainteresowania się sztuką tworzona przez innych.

Stopień trudności zadań i ćwiczeń plastycznych jest dostosowany do poszczególnych faz rozwojowych uczniów i ich możliwości.

Udział ucznia w konkursach, oraz aktywność ponadprogramowa (wykonywanie dekoracji szkolnych, gazetek, dodatkowych prac plastycznych, etc, etc) podwyższa ocenę z plastyki. Zachowanie ucznia na lekcji nie ma wpływu na ocenę jego pracy.

CELE EDUKACYJNE OPRACOWANE W OPARCIU O PODSTAWĘ PROGRAMOWĄ Z PRZEDMIOTU PLASTYKA

1. Rozbudzanie twórczej postawy ucznia wobec siebie i świata.
2. Rozwijanie ogólnej wrażliwości i wrażliwości plastycznej ucznia.
3. Rozwijania umiejętności refleksyjnego patrzenia.
4. Rozwijanie zainteresowań i zamiłowań plastycznych.
5. Wyposażenie uczniów w podstawowe umiejętności plastyczne, oraz podstawowa wiedza dotycząca poszczególnych okresów w sztuce.
6. Wprowadzenie uczniów do aktywnego uczestnictwa w kulturze.

WYMAGANIA NA POSZCZEGÓLNE STOPNIE

1. **Celujący** – uczeń posiada wiedzę wykraczającą poza program nauczania, szczególnie interesuje się sztuką, twórczo rozwija swoje uzdolnienia plastyczne, w terminie oddaje prace plastyczne, osiąga sukcesy w konkursach plastycznych i aktywnie uczestniczy we wszelkich projektach plastycznych szkoły.
2. **Bardzo dobry** – uczeń opanował wiadomości ze sztuki określone szczegółowo w poszczególnych działach programowych, potrafi zastosować zdobytą wiedzę teoretyczną w praktyce, samodzielnie interpretuje temat pracy praktycznej dodając swoją wizję, oryginalność i pomysłowość, starannie i w terminie wykonuje ćwiczenia praktyczne.
3. **Dobry** – uczeń w dobrym stopniu opanował wiadomości programowe z historii sztuki, potrafi wykonać zadania praktyczne, potrafi samodzielnie zastosować zdobytą wiedzę w praktyce, prace plastyczne oddaje w terminie.
4. **Dostateczny** – uczeń opanował podstawowe wiadomości z historii sztuki, potrafi wykonać prace plastyczne o niewielkim stopniu trudności, miernie wykorzystując nabytą wiedzę, mało efektywnie wykorzystuje czas pracy.
5. **Dopuszczający** – uczeń wykonuje ćwiczenia plastyczne o niewielkim stopniu trudności, mało angażuje się w wykonywanie pracy, posiada duże braki w opanowaniu podstawowych wiadomości z historii sztuki, jest niestaranny, nie oddaje w terminie prac plastycznych.
6. **Niedostateczny** – uczeń nie pracuje na lekcji, nie wkłada wysiłku w wykonywane prace, jest notorycznie nieprzygotowany do zajęć i nie chce opanować podstawowych wiadomości programowych.

WYMAGANIA PROGRAMOWE DOSTOSOWANE DO POTRZEB UCZNIÓW ZE SPECYFICZNYMI TRUDNOSCAMI W UCZENIU SIE LUB DEFICYTAMI ROZWOJOWYMI.

1. Uczniowie z niepełnosprawnością ruchową.

W tym przypadku najistotniejszym podczas ćwiczeń jest sam proces tworzenia (tylko on jest oceniany), a nie efekt finalny.

Techniki plastyczne jak i tematy są dopasowane do możliwości uczniów.

Wyklucza się wycinanie, korzystanie z narzędzi graficznych, wykonanie rysunku realistycznego lub odwzorowywania.

Konwencje prac plastycznych to:- ekspresyjna i syntetyczna (oszczędność środków wyrazowych).

2. Uczniowie z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim

Uczniowie mogą wykonywać proste ćwiczenia plastyczne o konkretnym temacie. Należy wykluczyć tematy alegoryczne lub wymagające własnej interpretacji. Jeśli chodzi o sprawdzenie wiadomości z historii sztuki to należy je wykonywać przy pomocy ilustracji i naprowadzać tematycznie.

Wymagania edukacyjne dla ucznia z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim zawarte są w planie dydaktycznym dostosowanym do potrzeb edukacyjnych i możliwości psychofizycznych ucznia z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim. Ze względu na specyfikę przedmiotu ocena uwzględnia przede wszystkim wkład pracy ucznia i jego zaangażowanie, w drugiej kolejności mierzy efekt końcowy.

3. Uczniowie słabo widzący

W tych przypadkach u ucznia mogą wystąpić trudności w organizacji wzrokowo-przestrzennej, oraz koordynacji wzrokowo-ruchowej dlatego należy brać pod uwagę nie możliwość stworzenia przez nich iluzji przestrzeni na płaszczyźnie, oraz dokonania szczegółowej analizy stylów architektonicznych i malarskich.

W miarę możliwości pomagać, wspierać, dodatkowo instruować, naprowadzać, pokazywać na przykładzie.

Nie krytykować, nie oceniać negatywnie wobec klasy

Formy sprawdzania wiedzy i umiejętności są dostosowane do możliwości psychofizycznych ucznia.

Ze względu na specyfikę pracy z dziećmi upośledzonymi umysłowo nauczyciel musi stosować na lekcjach zasady pedagogiki specjalnej:

zasadę indywidualizacji czyli dostosowanie zadań do potrzeb, możliwości i tempa pracy ucznia,

zasadę pogłębłości tj. wszechstronne, polisensoryczne poznawanie otaczającej rzeczywistości ,

zasadę stopniowania trudności, dzięki której dziecko wzmacnia wiarę w swoje możliwości, mobilizuje się do przezwyciężania niepowodzeń, osiąga sukces sprzyjający własnemu rozwojowi i doskonaleniu,

- zasadę systematyczności to znaczy pracy zgodnie z racjonalnym planem i systematyczne postępowanie zgodnie z nim,
- zasadę trwałości wiedzy czyli wielokrotnego powtarzania nabytej wiedzy i umiejętności,
- zasadę współpracy z rodziną , która powinna aktywnie uczestniczyć w procesie rewalidacji własnego dziecka.

Natomiast naczelną zasadą, jaką powinna towarzyszyć każdemu nauczycielowi pracującemu z dzieckiem z niepełnosprawnością intelektualną to: **serdeczność, życzliwość, cierpliwość bezwzględna akceptacja całej jego osoby.**

Sposoby dostosowania:

- podpowiadanie tematu pracy plastycznej, częste podchodzenie do ucznia, ukierunkowywanie w działaniu
- liberalne ocenianie wytworów artystycznych ucznia
- w ocenianiu zwracanie większej uwagi na wysiłek włożony w wykonanie zadania, niż ostateczny efekt pracy.
- niewskazane jest nagłe wyrywanie do odpowiedzi bez uprzedzenia, szczególnie z odległych partii materiału,
- w miarę możliwości odrębne instruowanie ucznia,
- polecenia ustne i pisemne winny mieć prostą konstrukcję , należy upewniać się , czy zostały dobrze zrozumiane, w razie potrzeby dodatkowo wyjaśniać,
- utrzymywać zdobyte wiadomości i umiejętności poprzez częste ich powtarzanie i przypominanie,
- wydłużyć czas wykonywanych ćwiczeń, prac plastycznych,
- podchodzenie do dziecka w trakcie samodzielnej pracy w razie potrzeby udzielenie pomocy i wyjaśnień, mobilizowanie do wysiłku i ukończenia zadania, pracy plastycznej
- dawać więcej czasu na odpowiedzi ustne i samodzielne prace plastyczne, w czasie których należy podchodzić do ucznia, upewniać się , czy nie wymaga pomocy,
- pomagać podczas wypowiedzi ustnych w doborze słownictwa, naprowadzać poprzez pytania pomocnicze,
- nieustannie motywować ucznia do dalszych działań poprzez pochwały, zachęty, nagrody,
- stosować pozytywne wzmocnienia społeczne, chwalić nawet za drobne osiągnięcia, zauważać i doceniać wysiłek wkładany w wykonywanie zadań,
- tworzyć atmosferę życzliwości i bezpieczeństwa, dbać o prawidłowe relacje z rówieśnikami

Ze względu na specyfikę przedmiotu ocena uwzględnia przede wszystkim wkład pracy ucznia i jego zaangażowanie, w drugiej kolejności mierzy efekt końcowy.

*OPRACOWAŁA:
Magdalena Bykowska*

